

**Tomáš Katrňák: Odsouzení k manuální práci.
Vzdělanostní reprodukce v dělnické rodině**

Simonova, Natalie

Veröffentlichungsversion / Published Version
Rezension / review**Empfohlene Zitierung / Suggested Citation:**

Simonova, N. (2005). Tomáš Katrňák: Odsouzení k manuální práci. Vzđělanostní reprodukce v dělnické rodině. *Sociologický časopis / Czech Sociological Review*, 41(1), 156-160. <https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:0168-ssoar-54915>

Nutzungsbedingungen:

Dieser Text wird unter einer Deposit-Lizenz (Keine Weiterverbreitung - keine Bearbeitung) zur Verfügung gestellt. Gewährt wird ein nicht exklusives, nicht übertragbares, persönliches und beschränktes Recht auf Nutzung dieses Dokuments. Dieses Dokument ist ausschließlich für den persönlichen, nicht-kommerziellen Gebrauch bestimmt. Auf sämtlichen Kopien dieses Dokuments müssen alle Urheberrechtshinweise und sonstigen Hinweise auf gesetzlichen Schutz beibehalten werden. Sie dürfen dieses Dokument nicht in irgendeiner Weise abändern, noch dürfen Sie dieses Dokument für öffentliche oder kommerzielle Zwecke vervielfältigen, öffentlich ausstellen, aufführen, vertreiben oder anderweitig nutzen.

Mit der Verwendung dieses Dokuments erkennen Sie die Nutzungsbedingungen an.

Terms of use:

This document is made available under Deposit Licence (No Redistribution - no modifications). We grant a non-exclusive, non-transferable, individual and limited right to using this document. This document is solely intended for your personal, non-commercial use. All of the copies of this documents must retain all copyright information and other information regarding legal protection. You are not allowed to alter this document in any way, to copy it for public or commercial purposes, to exhibit the document in public, to perform, distribute or otherwise use the document in public.

By using this particular document, you accept the above-stated conditions of use.

álních formací (pro něž razí termín ekonomicko-politické konfigurace), jistých pravidelností v jejich fungování, zrodu, vývoji i zániku. Ne s každým z jeho jednotlivých poznatků každý musí nutně souhlasit, i když mně osobně je valná většina z nich blízká a sympatická. Všeobecné podpory však určitě zasluhuje jak jeho nepochybná erudice, tak odvaha i schopnost vůbec si postavit a na vyvážené vědecké úrovni řešit tak gigantický úkol. Jeho kniha, navazující na předchozí práce podobného zaměření, např. na známou knihu o velkých revolucích, je skutečným přínosem k hledání použitelné obecné teorie a metody zkoumání společnosti. Po svém vydání v angličtině nebude moci být obejita žádným z dalších pokusů o řešení tohoto typu problémů. Je to opravdové vyvrcholení dlouholeté úspěšné vědecké i životní dráhy českého vědce s vysokou mezinárodní prestiží. Navíc pak, poněvadž Jaroslav Krejčí toho strašně mnoho ví o dějinách západu i východu a také mnoho zná z nejruznějších oborů humanitních a sociálních věd, najde čtenář v jeho knize velké množství nových, cenných a zajímavých informací, které přispějí k doplnění všeobecného přehledu. Sděluje je přitom srozumitelným způsobem podání, poučeným strhivým anglosaským vyjadřovacím stylem (ovšem při zachování vysoké kultury české řeči), a proto zajímavě a čtivě. Kniha by měla rozhodně číst sociologové, zvláště pak ti, kteří se v důsledku strnulé dělby práce octli v pozici neustálého opakování empirických výzkumů bez možnosti hlubšího zamýšlení nad vazbou svého řemesla na obecnější společenskovědní teorii.

Ocenění zasluhuje i odvaha, s níž se do tak náročné práce pustilo Sociologické nakladatelství, i úroveň nakladatelského řemesla, jež se na jejím úspěšném výsledku projevila. Při této příležitosti je vhodné vzdát SLONu dík za jeho velkou průkopnickou práci, kterou v sociologii i příbuzných společenských vědách koná. Zvláště nyní, v situaci, kdy bylo postiženo povodňovou ranou, zasluhuje za to naši úctu i podporu.

Pavel Machonin

Tomáš Katrňák: *Odsouzení k manuální práci. Vzdělanostní reprodukce v dělnické rodině*

Praha, Sociologické nakladatelství 2004, 190 s.

Kniha Tomáše Katrňáka navazuje na výzkum vzdělanostních nerovností v české sociologii. Oproti předchozím pracím kvantitativního charakteru se však v tomto případě jedná o kombinaci kvantitativního i kvalitativního vzhledu do problematiky přenosu vzdělanostního statusu. Primárně autor hledá odpověď na otázku, proč se potomci dělnických rodin stávají po průchodu vzdělanostním systémem opět dělníky. Ke snaze objasnit tento proces vede autora skutečnost, že právě třída dělníků dosahuje vysokého stupně autoreprodukce vzdělanostního statusu. Referenční skupinou jsou mu v analýze rodiny a potomci vysokoškoláků, u kterých probíhá proces stejný, ovšem vedoucí k opačnému výsledku (vysoký vzdělanostní a sociální status). Autor předem avizuje, že podle jeho zjištění je dominantní příčinou autoreprodukce těchto dvou polárních vzdělanostních vrstev (málo vzdělané a vysokoškolské) autonomní role jejich kultur. Výsledkem působení těchto kultur je pak specifický přístup ke škole – tzv. *volný* a *soudržný* vztah – pro dělníky jsou hlavní motivací peníze (jejich strategie je materiální, a ke studiu se tedy váže jen volně), pro vysokoškoláky je to sociální status (dosažený skrze vzdělání).

Ačkoli autor považuje vliv rodiny na školní výkon dítěte za dominantní, do značné míry se odvolává na teorii kulturní reprodukce Pierra Bourdieuho a jeho chápání školy, resp. vzdělávacího systému jakožto nástroje reprodukce vzdělanostního a sociálního statusu. Úvod i první kapitola pak proto v jistém rozporu s počátečním tvrzením o dominantním vlivu rodiny říká, že je to právě škola, která zapříčiňuje nespravedlivou vzdělanostní reprodukci společnosti. Tento rozpor lze připsat dvojí optice, prostřednictvím které se autor snažil problém uchopit: optice makro i mikrosociologické. Z hlediska makrosocio-

logického je to právě škola, která oceňuje potomky vzdělaných a podceňuje potomky nevzdělaných. Provádí tak selekci ve prospěch výše a lépe postavených sociálních vrstev a sociální nerovnosti transformuje v nerovnosti vzdělanostní, které budí zdání zásluhového principu. Z hlediska mikrosociologického, který inspiroval autorovu kvalitativní analýzu, se jednotlivé sociální vrstvy vyznačují specifickou kulturou, která poznamenává i jejich přístup ke škole a vzdělání. A jak už to tak v sociologii bývá, oba pohledy jsou legitimní a každý má svou vypovídací hodnotu.

V první kapitole autor shrnuje dosavadní poznání na poli výzkumu vzdělanostní reprodukce, měřené optikou šancí a mobilityních toků. Česká společnost (předlistopadová i polistopadová), se podle něj od západních společností v tomto ohledu příliš neliší a neliší. Z jeho vlastní analýzy vzdělanostní mobility a deskriptivních údajů vyplývá, že souvislost mezi vzděláním otce a vzděláním jeho potomka se trvale oslabuje již od konce druhé světové války. Devadesátá léta však nepřinášejí pro nejmladší generaci vzhledem ke generaci předchozí z hlediska vzdělanostní mobility další oslabení a z tohoto hlediska vývoj spíše stagnuje.

V další kapitole se autor podrobněji probírá nejdůležitějšími teoriemi, zdůvodňujícími reprodukci sociální struktury. Instruktivně rozlišuje autory levicové (zastávce teorie sociální reprodukce, objektivistické paradigma) a autory pravicové (teorie kulturní reprodukce, interpretativní paradigma). Pro autory levicové je příčinou společenské nerovnosti školní selekce. Škola je pro ně nástrojem státu sloužícím k socializaci dětí do tříd, z nichž pocházejí. Pro autory pravicové je školní selekce naopak spíše důsledkem společenské nerovnosti. Doprostřed těchto dvou stěžejních proudů je zasazen Pierre Bourdieu, který klade důraz jak na strukturální požadavky společnosti, tak na individuální dispozice každého člověka k určitému jednání. Bližší exkurs Katrňák provedl do několika teorií. První z nich je *ideologie státu* Louise Althus-

sera, podle které je reprodukce společnosti založena na státní ideologii, jejímž nejvýznamnějším nositelem je škola. Další levicoví autoři Bowles a Gintis ve svém *principu korespondence* tvrdí, že vzdělávací systém se natolik podobá kapitalistickému ekonomickému systému, že stejně jako on reprodukuje socioekonomické nerovnosti. Melvin Kohn klade největší důraz na *intergenerační přenos hodnot*, které jsou specifické pro každou sociální třídu a vyplývají z profesní zkušenosti. Kohn tvrdí, že pracovní zkušenosti dominují nad zkušenostmi získanými v rodině původu. „Středový“ Pierre Bourdieu klade důraz na objem *kulturního kapitálu*, který je souborem lingvistických schopností a kulturních znalostí. Ty jsou předpokladem úspěchu ve škole a jsou jí transformovány do podoby osobních zásluh.

Pro téma Katrňákovy práce jsou však nejrelevantnějšími (pravicové) teorie Bernsteina, Heathové, Willise a MacLeoda, protože se detailněji zabývají konkrétními mechanismy reprodukce vzdělání v dělnické třídě. Dle Basila Bernsteina závisí způsob mluvy na postavení v sociální struktuře. Tento způsob mluvy má pak přímou souvislost se schopností chápat a nahlížet na svět okolo sebe. Shirley Brice Heathová zjistila, že děti z dělnických rodin neumí používat jazyk na vyšší rovině abstrakce. Podle Paula Willise dochází u potomků dělnických rodičů v průběhu vzdělávacího procesu k tomu, že se chlapci již v průběhu povinné školní docházky postaví do opozice vůči školnímu systému a odmítnou respektovat jeho pravidla a očekávání. Tato tzv. *kontraškolní kultura* je způsobena pocitem dělnické třídy, že její postavení je nezměnitelné a že ani respektování školní morálky a zdánlivé školní úspěchy toto postavení nezmění. Willis však nedává odpověď na otázku, proč děti pocházející ze stejných poměrů mohou mít rozdílné reakce na školní systém (jako je tomu např. u studentů asijského původu, kterým se díky jejich úsilí daří dosáhnout povolání středních vrstev). Tuto odpověď poskytuje Jay MacLeod: domnívá se, že vnímání toho, zda je společnost ote-

vřená nebo uzavřená, má původ ve specifické kultuře, ve které se jedinec socializuje. Přijmutí ideologie úspěchu se pozitivně promítá do velikosti aspirací a očekávání od života. Jak se dovídáme na konci knihy, je to právě teorie MacLeodova, ke které se Tomáš Katrňák přiklání na základě výsledků své analýzy.

Teoretická část knihy může posloužit jako velice instruktivní učebnice, podávající přehled relevantních teorií reprodukce společnosti. Autor dále upozorňuje na dosavadní sociologická zjištění, která ukázala, že přístup dítěte ke škole výrazně závisí na rodinném prostředí, a na druhou stranu, že škola tyto rozdíly ještě více umocňuje. Nejen že tedy vzdělanostní aspirace stejně nadaných dětí odvisí od jejich původu, tedy že nejvyšší vzdělanostní aspirace mají děti nejvzdělanějších rodičů a naopak, ale také dosahované výsledky dětí ve škole jsou při stejné inteligenci závislé na sociálním původu. Stejně tak posuzování žáků učiteli závisí na rodinném původu žáků. Jak autor konstatuje, v těchto zjištěních však dosud chyběly odpovědi na otázku, proč se v různých typech rodiny vyskytují různé postoje k potřebnosti vzdělání v životě, tedy proč jedni rodiče dítě motivují k učení a jiní nikoli? Stejně výzkumná otázka pak zní: proč jsou děti dělníků ve škole neúspěšné?

Kapitola třetí začíná charakteristikou dělnické rodiny převzatou ze zahraniční literatury – jejími vzdělávacími a pracovními zvyky. Ačkoli autor sám poukazuje na to, že popis převzatý ze zahraniční literatury není adekvátní situaci socialistické dělnické rodiny, bylo by přece jen smysluplnější popis „kapitalistického“ dělníka vynechat a pokusit se o nástin socialistické destratifikace a jejího dopadu na postavení dělnické třídy. Nešťastné je rovněž tvrzení, že dělníci byli před rokem 1989 chudí. Tvrzení Mareše, na které se autor odvolává, tedy že rodiny s dětmi a matkou v domácnosti byly chudé, je jistě samo o sobě pravdivé. Nedokazuje však, že dělnické rodiny jako celek byly chudé. Na socialistické mzdové nivelizaci přece nejvíce vydělala dělnická třída. Jak vyplývá z dlouholetých vý-

zkumů J. Večerníka, vysokoškoláci sice v průměru měli o něco vyšší platy, ale jejich příjmy se vyrovnaly příjmům kvalifikovaných dělníků až okolo 40 let věku. Pokud bychom chtěli tvrzení o chudobě přece jen použít, mohli bychom ho bez zaváhání vztáhnout na celou tehdejší socialistickou společnost.

Jak píše Katrňák dále, rodina dělníků měla před rokem 1989, a má i po něm, menší objem kulturního kapitálu než rodina vysokoškoláků, měřeno typem a četností volnočasových aktivit. Autor se oprávněně ptá, jak nízký kulturní a ekonomický kapitál souvisí se vzdělanostní reprodukcí dělníků. Jeho odpovědí je, že dominantní příčinou autoreprodukce dělníků je nízký *kulturní kapitál* spojený se specifickými postoji ke vzdělání a nízkými ambicemi. Je to právě rodičovská podpora, která jakožto významný faktor ovlivňuje, jaká bude vzdělanostní trajektorie dětí, a zprostředkovává vztah mezi materiálním prostředím rodiny nižších sociálních vrstev a úspěchem dítěte ve škole.

Pravděpodobně nejdůležitějším závěrem třetí kapitoly je tvrzení, že „investice do předání zdrojů, ochota a zájem rodičů zdroje vůbec používat, se zdají být mnohem podstatnějším faktorem než samotná velikost zdrojů“ (s. 70). Autor jím rozumí to, že disponování ekonomickým či kulturním kapitálem samo o sobě není dostačující pro to, aby potomci dosáhli školního úspěchu. Důležitější je definice sociální reality rodičů a dětí, která pak podmiňuje jejich jednání. „Vedle školní selekce a velikosti ekonomického a kulturního kapitálu hrají v procesu vzdělanostní reprodukce velmi významnou roli praktiky a jednání rodičů a dětí vzhledem ke škole a vzdělání“ (s. 70). Jenže, ptáme se my, neodvisí tyto praktiky právě od vlastnictví těchto kapitálů? V převážné většině případů ano. Nižší sociální vrstvy aspirace na vzdělání zkrátka zpravidla nemají. Ale otázka právě proto zní: Proč tyto aspirace nemají? Zdá se, že odpovědí by (podle autora) mohlo být, že dělnické rodiny buď věří nebo nevěří „mobilizačnímu mýtu“ a podle toho se pak jejich potomci ve škole snaží.

Čtvrtá kapitola se již zabývá samotnou analýzou nestandardizovaných rozhovorů s dělníky a vysokoškoláky, které byly vedeny na téma „zkušenosti se školou a vzdělanostním systémem“. Autor se zaměřil na jejich vnímání školy, na jejich vzdělanostní aspirace, přístup rodičů ke školním povinnostem dětí a též na uváděné důvody jejich jednání. Nejprve se ovšem krátce zastavuje u metodologie kvalitativního výzkumu a popisuje použitý způsob výběru respondentů (metoda sněhové koule). Provedl 12 hloubkových rozhovorů v dělnických rodinách a 5 v rodinách vysokoškolských. Vždy se jednalo o příslušníky rodin s plnou mezigenerační reprodukcí vzdělání. Velmi zajímavé je přechíst si Appendix A, který je téměř návodem k dalším podobným výzkumům. Autor označuje svůj přístup k získanému vědění jako přístup k „popisu reality, podle něhož se události v každodenním světě odehrávají“ (s. 83). Nezkoumá tedy, do jaké míry jsou výpovědi respondentů subjektivní.

Další kapitoly (pátá až devátá) jsou velice čtivé, záživné a poskytují celou řadu zajímavých zjištění o dělnících i vysokoškolácích. Všichni dělníci například shodně tvrdí, že je škola nebavila a nezajímala. Do školy chodili jen proto, že museli. Do jejich života nepatřila, obtěžovala je a učení jim nešlo. Téměř se do ní nepřipravovali a rodiče jim s přípravou ani nijak nepomáhali. Jejich toužebným přáním bylo rychle se vyučit a začít si vydělávat vlastní peníze. Vzdělanostní aspirace neměli žádné, rodiče je v nich nepěstovali, výuční list byl pro rodiče i pro ně samotné dostačující a zpětně je to dnes ani nemrzí. Ukazuje se, že všechno, co je nad výučním listem, každé vyšší vzdělání, nechávají dělníci rodiče na dítěti, na jeho individuální snaze a péli, na jeho rozhodnutí. Autor tak dělnické děti přirovnává k „volně plovoucím zátkám“, které jsou sice „dost lehké, aby mohly plavat, ale příliš lehké, aby mohly čelit proudu vody“ (s. 108). Neúspěch ve škole však dávají za vinu sobě, nikoli vnějším okolnostem. „Nikdo z nich nehovořil o tom, že by toužil po vzdělání a že by se mu to

z nějakých objektivních příčin nepodařilo, že chtěl zkrátka studovat a nemohl“ (s. 91).

Vysokoškoláci překvapivě nebyli ve škole spokojenější než dělníci. Vadil jim však způsob podávání učiva, nikoli učební látka jako taková. Proto na rozdíl od dělníků patřili mezi žáky úspěšné. Jak všichni shodně vypovídají, školní úspěch byl pro ně aspirací, součástí jejich identity. Tato aspirace se u nich projevovala již na počátku vzdělávací dráhy a lze se oprávněně domnívat, že byla důsledkem „rodinného klimatu“ působícího již před nástupem do školy. V dospělosti všichni vypovídají, že vzdělání je status, který s penězi nesouvisí a totéž se snaží vštípit svým dětem, do kterých vkládají velké ambice. „Směr, na který rodiče své děti přivedli a oni se jím také vydaly, zaručuje, že si děti zvolí takovou školu, která bude předpokladem získání dobrého vzdělání a adekvátního společenského postavení“ (s. 132).

Jak autor sám shrnuje v závěru knihy, jeho vstupní hypotézou bylo tvrzení, že vzdělanostní reprodukci dělníků nepoznamenává pouze školní selekce a deficit jejich ekonomického a kulturního kapitálu, ale také jejich jednání a praktiky. V návaznosti na MacLeoda se tak autor ztotožňuje s názorem, že jednotlivé sociální vrstvy nebo skupiny mají určitý manévrovací prostor pro aktivní odezvu na strukturální nerovnosti. V našem případě se celkový obrázek vzdělanostní reprodukce českých dělníků jeví tak, že sice jsou znevýhodněni svým nízkým materiálním a kulturním statutem a z toho vyplývající negativní školní selekcí, že však na tuto situaci nereagují aktivně, tedy motivováním svých potomků k vysokým školním výkonům, ale naopak naprostým odmítnutím školního systému zásluh. Toto odmítnutí autor považuje za reakci, nikoli důsledek strukturálních bariér.

Jak autor slíbil, odpověděl na otázku, proč jsou děti dělníků v české škole neúspěšné. Jejich nízké vzdělanostní aspirace, jejich materialisticko-utilitaristická životní orientace a nízké povědomí o významu vzdělání v životě jsou zjevnou příčinou přetrvávající intergenerační reprodukce nízkého vzdě-

lání. Jaké jsou však důvody tohoto jejich jednání? Proč jsou jejich aspirace takové, jaké jsou, proč jsou tak nízké? Jestliže nepovažují vzdělání za jeden ze svých životních cílů, je to reakce na skutečné bariéry v přístupu ke vzdělání, nebo tyto bariéry neexistují a jsou jen převlečenými negativními postoji dělníků ke vzdělání? Lze vůbec zlomit vliv rodiny a hodnot rodičů na dosažené vzdělání dítěte? Lze ho vyvážit působením školy? Proč je působení třídní „kultury“ v čase tak stabilní? To je jen zlomek z otázek, jejichž zodpovězení se sociologie vzdělání zřejmě ještě dlouho nedočká.

Publikace toho druhu, jaký představuje Katrňákova studie, v české sociologii dosud chyběla. Existují zde četné studie zabývající se velikostí vzdělanostních nerovností, ovšem analýza, na které jsou založeny, neumožňuje odhalit, jakými procesy k utváření vzdělanostních nerovností dochází. Kvalitativní vhled do problému poskytuje právě až tato kniha. Nejenže velmi dobře uvádí do kontextu vzdělanostních nerovností a může tak posloužit sociologům vzdělání i jako učebnice pro studenty, ale na poli české sociologie vzdělání se jedná o knihu zásadní právě pro její kvalitativní dimenzi.

Natalie Simonová

Jan Jiráček, Barbara Köpplová: Média a společnost: Stručný úvod do studia médií a mediální komunikace

Praha, Portál 2003, 207 s.

Irena Reifová a kol.: Slovník mediální komunikace

Praha, Portál 2004, 327 s.

Jak peníz tiše položený slepci... pravi básník a chce se dodat, platná a hodnotná mince podaná poloslepému českému konzumentu mediální produkce, tentokrátě poprvé z pera českých, výhradně českých autorů – po znamení-tých a Janem Jiráčkem dobře vybraných překladech prací Kunczikových a McQuailových, jež byly spíše arci učebnicového rázu (a v po-

slední době vynikající monografii Thompsonově *Média a modernita*, k níž se vrátíme samostatnou recenzí).

Proděkani Fakulty sociálních věd a její spoluzakladatelé (v roce 1990) Barbara Köpplová a Jan Jiráček, kteří se zasloužili o to, že žurnalistika v českých zemích jako akademický obor nejen nezanikla, ale že byla „povýšena“ na vpravdě akademickou disciplínu, na „mediální studia“, a byla přitom oproštěna od ideologických nánosů a komerčních vazeb minulých i dnes se nabízejících, se podjali nelehkého úkolu – zprostředkovat českému čtenáři základy mediálního vědění ve všech jeho podstatných rozměrech. Těmi „podstatnými rozměry“, jež strukturují knihu, jsou mediální produkce, publikum, mediální produkt a sociální vliv médií (dokonce v globálním kontextu). Poslání knihy je na jedné straně zdánlivě samozřejmé, na druhé straně zcela nebanální. Premisa, z níž autoři vycházejí, je totiž dvojlohná: na jedné straně je *mediální produkce*, která žije vlastním životem, má vlastní hantýrku, svůj vnitřní životní mechanismus a rytmus, „mediální logiku“ (dá-li se vždycky o logice ovšem mluvit), má svou technologii s extrémně dynamickou proměnlivostí a nadto je zakomponována více než cokoliv jiného do „globalizovaného světa“, jehož obraz spoluutváří, a na druhé straně „účastník mediální produkce“, vznešeněji – recipient, který do toho složitého mechanismu nevidí a který se „díky“ své mediální nevzdělanosti (zatím ještě nezaviněné) může dostat do „vazalského, podřízeného, nesamostatného postavení“. Uvážíme-li, že žijeme v „mediálním světě“ a že politiku „dělají“ média prakticky již od 30. let a ve stále větší míře i intenzitě, pak nebezpečí vazalství je tím ještě umocněno.

Média mohou z diváka učinit nejen vazala své kulturní, subkulturní a kontrakulturní produkce, ale dokonce vazala určité politické orientace, která je v médiích reprezentovaná (to je ten klíčový termín!) nezřídka nenápadně, což neznamená nenápaditě. Obojí je možné, „přijetí“, kdy recipient podléhá svodu, klamu a mamu (čemuž se podle